

словено е. Какви велики работи Господъ е създалъ!“ И пие: една, двѣ..., да има, бихъ написалъ една велика поема, а като пия още двѣ чаши, — нѣщо повече“. И жената почне сега: „Ее, 'наздраве, хубаво прасе, нали?“ — Много хубаво И сега всички тия хора седятъ съ чашкитѣ, съ своитѣ ножове, седятъ и пишатъ моралъ, какъ трѣбва да се живѣе. Какъ трѣбва да се живѣе ли? Прасетата ще квичатъ, кокошкитѣ ще крѣчатъ, агънцата ще блѣятъ, кравитѣ ще мучатъ, женитѣ ще плачатъ. Защо тъй? Свадба ще стане, съ винце, съ месце; църкви се освещаваатъ, и послѣ: „Хайде, на хаирлия да е.“ Навсѣкждѣ все „на хаирлия“, пѣкъ, освѣнъ че не излиза на хаирлия, ами все съ разправия. И въ Америка се е зааѣлѣзало, че, щомъ се направи една църква, на тия хора не имъ върви напрѣдъ.

Сега, ще ви приведа два анекдота, азъ съмъ ги слушалъ и ще ви ги разправа. Минава единъ благороденъ християнинъ по улицата, той ималъ единъ съсѣдъ, който постоянно се молилъ прѣдъ коминя, отъ тамъ да слѣзе Духътъ Божи, но гледа на този коминъ все единъ дяволъ седи, и го пита: „Защо седишъ тукъ? — Тукъ долу има единъ човѣкъ, много се моли и ми прѣчи. — Защо не идешъ въ църквата, тамъ всички се молятъ? — Онѣзи въ църквата сж мои, но този много кади, искамъ да му затуля коминя, да не кади, не мога да го търпя“.

Вториятъ примѣръ за този дяволъ е слѣдниятъ. Излѣзналъ дяволътъ отдолу и дошълъ да посѣти църквитѣ Гледа, най-първо, църквитѣ въ какво положение сж. Влиза въ една православна църква, гледа всичко запрашасало: клепалото, иконитѣ, а кандилата неизчистени. „Аа, такава църква не ми трѣбва“, и си излѣзълъ. Продължилъ другадѣ. Най-послѣ намѣрилъ една църква, вижда вжтрѣ полиелеитѣ хубаво изчистени, прахъ нѣма, кандилата чисти: „Аа, тази църква е за мене, тукъ може да работя.“

Докато нашитѣ кандила сж запрашасали, дяволътъ казва: „Менѣ не ми трѣбватъ тѣзи църкви“; но, щомъ кандилата ни сж чисти, тукъ идва дяво-